

STEVE CAVANAGH

DE VERDEDIGING

Hij krijgt 48 uur om zijn dochter te redden

Dit boek is eerder verschenen onder de titel *Geen tijd om te sterven*.

Eerste druk 2016

Tweede druk 2017

ISBN 978-90-225-8090-5

ISBN 978-94-023-0953-9 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Defence*

Oorspronkelijke uitgever: Orion Books, an Hachette UK Company

Vertaling: Ralph van der Aa

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: iStock

Zetwerk: Text & Image, Westerbork

© 2015 Steve Cavanagh

Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Bridie en Sam

Eerst de straf, dan het vonnis.

– Uit: *Alice in Wonderland*, Lewis Carroll

1

‘Doe wat ik zeg of ik schiet een kogel door je rug.’

Het was een mannenstem met een Oost-Europees accent. Hij trilde niet en ik hoorde niets dat op spanning wees. De man was beheerst en rustig. Hij dreigde niet, hij benoemde gewoon een feit. Als ik niet meewerkte, werd ik neergeschoten.

Ik voelde de onmiskenbare druk van een wapen dat in mijn rugholte werd geduwd. Mijn intuïtie gaf me in om tegen de loop te duwen en een scherpe draai naar links te maken, zodat het wapen niet meer op mijn lichaam was gericht. Waarschijnlijk was de man rechtshandig, wat automatisch betekende dat hij aan zijn linkerkant kwetsbaar was. Terwijl ik draaide zou ik door die opening een elleboog in zijn gezicht kunnen planten, en dat zou me genoeg tijd geven zijn pols te breken en het wapen tegen zijn voorhoofd te rammen. Het was een oud instinct, maar de man die dat allemaal kon bestond niet meer. Ik had hem samen met mijn verleden begraven. Ik was slordig geworden. Dat gebeurt nou eenmaal als je je op het rechte pad begeeft.

Doordat ik de knop van de kraan had losgelaten, verstomde het geluid van water dat op porselein klettert. Ik voelde mijn vingers trillen toen ik mijn natte handen omhoog stak ten teken van overgave.

‘Dat is niet nodig, Flynn.’

Die kerel wist hoe ik heette. Ik greep de gootsteen vast, deed mijn hoofd omhoog en keek in de spiegel. Ik had hem nooit eerder gezien.

Hij was lang en slank en droeg een lange bruine jas over een zwart pak. Zijn hoofd was kaalgeschoren en vanaf de onderkant van zijn linkeroog liep een litteken verticaal naar de bovenkant van zijn kaak. Hij duwde het wapen hard tegen mijn rug en zei: ‘Je trekt je jas aan, betaalt voor je ontbijt en dan gaan we samen weg. We moeten praten. Als je doet wat ik zeg is er niets aan de hand. Doet je dat niet, dan ben je er geweest.’

Goed oogcontact. Geen rood gezicht, geen rode vlekken in de nek, geen onwillekeurige bewegingen, geen enkele aanwijzing. Ik herkende een beroeps crimineel meteen. Deze gast was geen lichtgewicht. Hij was een moordenaar. Maar hij was niet de eerste moordenaar die me bedreigde, en ik herinnerde me dat ik er de laatste keer zonder kleerscheuren vanaf was gekomen door te blijven nadenken en niet in paniek te raken.

‘We gaan,’ zei hij.

Hij deed een stap naar achteren en hield het wapen omhoog, zodat ik het in de spiegel kon zien. Het zag er echt uit: een zilverkleurige revolver met een korte loop. Ik had vanaf het allereerste moment geweten dat het geen loos dreigement was, maar toen ik het kleine, angstaanjagende wapen in de spiegel zag, begon mijn huid te tintelen en te jeuken van angst. Ik kreeg een strak gevoel op mijn borst doordat mijn hart sneller begon te kloppen. Ik was er te lang uit geweest. Ik zou het moeten doen met nadenken én paniek. De revolver verdween in zijn jaszak en hij gebaarde naar de deur. Kennelijk was het gesprek voorbij.

‘Oké,’ zei ik.

Ik had twee jaar rechten gestudeerd, had tweeënhalp jaar als klerk voor een rechter gewerkt en was bijna negen jaar advocaat geweest, en het enige wat ik wist uit te brengen was ‘Oké’. Ik veegde mijn zeperige handen af aan de achterkant van mijn broek en haalde mijn vingers door mijn asblonde haar. De man met het litteken liep achter me aan de toiletruimte uit en volgde me door het restaurant, waar verder geen gasten meer waren. Ik trok mijn jas aan, schoof een brief-

je van vijf dollar onder mijn koffiekopje en liep naar de deur. Hij kwam achter me aan.

Ik kwam graag bij Ted's Diner om na te denken. Ik weet niet hoeveel strategieën voor rechtszaken ik er heb uitgedacht, terwijl de tafel bezaaid lag met medische rapporten, foto's van schotwonden en verweerschriften die onder de koffievlekken zaten. Vroeger zou ik nooit elke dag op dezelfde plek hebben ontbeten. Veel te gevaarlijk. In mijn nieuwe leven genoot ik van de gewoonte om bij Ted's te ontbijten. Ik was nonchalant geworden en keek niet meer over mijn schouder. Jammer dan. Het zou me goed zijn uitgekomen als ik die ochtend scherp was geweest, dan had ik hem misschien zien aankomen.

Toen ik het restaurant uit liep, in het hartje van de stad, voelde het alsof ik de veiligste plek op aarde in stapte. Talloze mensen haastten zich over het trottoir naar hun werk en de stoeptegels voelden onder mijn voeten geruststellend aan. Die kerel ging me echt niet om kwart over acht 's ochtends in het bijzijn van dertig getuigen doodschieten in Chambers Street in New York. Ik stond links van het restaurant, voor een leegstaande doe-het-zelfzaak. Ik voelde mijn gezicht rood worden door het venijn dat november meegeeft aan de wind en vroeg me af wat hij wilde. Had ik jaren geleden een zaak voor hem verloren? Ik kon me hem totaal niet herinneren. De man met het litteken kwam naast me staan voor de dichtgetimmerde etalage. Hij stond zo dichtbij dat we niet door voorbijgangers van elkaar gescheiden konden worden. Op zijn gezicht verscheen een brede grijns, waardoor het litteken dat over zijn kaak liep doorboog.

‘Doe je jas open en kijk er in.’

Met trillende handen zocht ik onhandig in mijn zakken, maar ik vond niets. Ik deed de jas open. Aan de binnenkant zag ik iets wat eruitzag als een scheur, alsof de zijden voering was losgeraakt bij het stiksel. Maar het was geen scheur. Het duurde even voordat tot me doordrong dat er een dun zwart jasje in de binnenkant van mijn jas zat, als een soort extra voering. Dat had ik daar nooit eerder gezien. De man moest de mouwen van het jasje in de mouwen van mijn ei-

gen jas hebben gestopt toen ik op het toilet was. Ik liet mijn handen langs mijn rug glijden en voelde klittenband waarmee een stukje boven mijn middel een opening was afgesloten. Ik draaide het rond zodat ik het kon zien, trok het los, stak mijn hand in de opening en voelde een losse draad.

Ik trok de draad uit de opening. Maar het was geen stoffen draad. Het was een kabel.

Een rode.

Ik volgde hem met mijn handen en voelde een soort dun plastic doosje en meer kabels, en twee kleine rechthoekige bulten in het jasje aan weerszijden van mijn rug.

Mijn adem stakte.

Er zat een bom op mijn rug.

Hij ging me niet neerschieten in Chambers Street in het bijzijn van dertig getuigen. Hij ging me opblazen, samen met god mag weten hoeveel slachtoffers.

‘Als je wegrent, laat ik hem afgaan. Probeer hem niet af te doen. Trek geen aandacht. Mijn naam is Arturas.’ Hij sprak het uit als ‘Artoras’ door de glimlach die hij onafgebroken op zijn gezicht had.

Ik zoog ijskoude lucht naar binnen en dwong mezelf om langzaam weer uit te ademen.

‘Doe geen gekke dingen,’ zei Arturas.

‘Wat wil je?’ vroeg ik.

‘Mijn werkgever heeft jouw bedrijf in de arm genomen om hem te vertegenwoordigen. Er moeten nog zaken worden afgehandeld.’

Ik werd al iets minder bang: dit ging niet om mij. Het ging over mijn vroegere advocatenkantoor en ik dacht dat ik Jack Halloran wel met deze kerel kon opzadelen. ‘Sorry vriend, daar ben ik al een poosje weg. Je hebt de verkeerde voor je. Voor wie werk je precies?’

‘Ik denk dat je de naam wel kent. De heer Voltsjek.’

O shit. Hij had gelijk, die naam kende ik. Olek Voltsjek was de baas van de Russische maffia. Een maand voordat we onze samenwerking beëindigden, was mijn voormalige partner, Jack Halloran,

bereid geweest Voltsjek te vertegenwoordigen. Toen Jack aan de zaak begon, wachtte Voltsjek een rechtszaak wegens moord – een aanslag in de onderwereld. Ik had me nooit in de zaak verdiept en had Voltsjek zelfs nog nooit ontmoet. Die maand had ik fulltime de effectenmakelaar Ted Berkley vertegenwoordigd, die verdacht werd van poging tot ontvoering – de zaak die me volledig had gesloopt. Toen alle stof was neergedaald, was ik mijn gezin kwijt en zwaar verslaafd aan de whisky. Bijna een jaar geleden had ik de hele juridische wereld met wat er nog over was van mijn ziel vaarwel gezegd, en Jack had mijn advocatenkantoor maar al te graag overgenomen. Ik was niet meer in een rechtszaal geweest sinds de jury in de Berkley-zaak tot een oordeel was gekomen, en voorlopig was ik niet van plan om terug te keren in de juridische wereld.

Bij Jack lag het heel anders. Hij had gokproblemen. Ik had kort geleden gehoord dat hij van plan was het kantoor te verkopen en weg te gaan uit New York. Waarschijnlijk was hij hem gesmeerd en had hij Voltsjeks voorschot meegenomen. Als de Russische maffia Jack niet kon vinden, zochten ze mij – ze wilden hun geld terug. Vandaar het grove geweld. Met een bom op mijn rug maakte het me niet uit dat ik geen rooie cent had. Ik kon die eikel zijn geld teruggeven. Dit zou goed aflopen. Ik zou wel een manier verzinnen om die kerel te betalen. Hij was geen terrorist, hij was van de maffia. De maffia blaast geen mensen op die hun geld schuldig zijn. Ze willen alleen maar betaald worden.

‘Luister, je moet Jack Halloran hebben. Ik heb meneer Voltsjek nog nooit ontmoet. Jack en ik zijn geen partners meer. Maar het geeft niet, als jullie je voorschot terug willen, schrijf ik met alle liefde een cheque uit.’

Of die cheque verzilverd kon worden was een andere kwestie. Er stond net iets meer dan honderd dollar op mijn rekening, ik liep achter met de huur, er waren rekeningen van de afkickkliniek die ik niet kon betalen en ik had geen inkomsten. De rekeningen van de kliniek waren het grootste probleem, maar met de hoeveelheden whisky die

ik verstouwde, zou ik dood zijn gegaan als ik me niet had laten opnemen. Tijdens de therapieën daar realiseerde ik me dat geen hoeveelheid Jack Daniel's de herinnering aan wat er in de Berkley-zaak was gebeurd kon laten verdwijnen. Uiteindelijk was ik van mijn verslaving afgekomen, en over twee weken zou ik tot een definitieve overeenstemming met mijn schuldeisers komen. Twee weken tot ik helemaal overnieuw kon beginnen. Als de Russen meer dan een paar honderd dollar wilden, was ik de klos – en goed ook.

‘Meneer Voltsjek hoeft zijn geld niet terug. Dat kun je houden. Je gaat het immers voor hem verdienen,’ zei Arturas.

‘Verdiéenen? Hoor eens, ik ben al bijna een jaar geen advocaat meer. Ik kan jullie niet helpen. Ik zal het voorschot van meneer Voltsjek terugbetalen. Ik wil dit nu graag afdoen,’ zei ik, en ik pakte het jasje vast om het uit te trekken.

‘Nee,’ zei hij. ‘Je begrijpt het niet, advocaatje. De heer Voltsjek wil dat je iets voor hem doet. Je zult wél zijn advocaat zijn en hij zal je betalen. Je gaat het doen, anders doe je helemaal niets meer in dit leven.’

Mijn keel kneep dicht van paniek toen ik iets probeerde te zeggen. Dit sloeg nergens op. Ik wist zeker dat Jack Voltsjek had verteld dat ik was gestopt en dat ik het niet meer aan kon. Er kwam een lange witte limousine aanrijden die langs het trottoir tot stilstand kwam. In de glanzende lak zag ik mijn vervormde spiegelbeeld. De achterste passagiersdeur ging van binnenuit open en het spiegelbeeld verdween. Arturas ging naast het open portier staan en gaf met een knikje aan dat ik moest instappen. Ik probeerde rustig te worden. Ik haalde diep adem zodat mijn hart minder snel ging kloppen en moest mijn uiterste best doen om niet over te geven. Door de donker getinte ramen was het heel donker in de limo, alsof het interieur helemaal vol stond met zwart water.

Even was het ongewoon stil en was ik alleen met dat openstaande portier. Als ik vluchtte, zou ik niet ver komen. Dat was geen optie. Ik wist dat als ik instapte en dicht bij Arturas bleef, hij de bom niet

kon laten afgaan. Ik schold mezelf de huid vol omdat ik mijn vaardigheden niet had bijgehouden. Dezelfde vaardigheden waarmee ik al die jaren op straat had weten te overleven. Dezelfde vaardigheden ook waarmee ik advocaten die miljoenen verdienden al had kunnen oplichten voordat ik zelfs maar was begonnen met mijn rechtenstudie, dezelfde vaardigheden waarmee ik deze kerel al in de smiezen zou hebben gehad voordat hij drie meter bij me vandaan was.

Ik nam mijn besluit en stapte het onbekende in.